

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-14/15-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić predsjednice vijeća, Jasminke Jenjić i Lidije Rostaš-Beroš članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ministarstva zaštite okoliša i prirode, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 22. svibnja 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/14-01/521, URBROJ: 401-01/05-15-05 od 3. ožujka 2015.

II. Odbija se žalba podnositelja zahtjeva O. r. H. izjavljena protiv rješenja Ministarstva zaštite okoliša i prirode KLASA: UP/I-008-01/14-13/10, URBROJ: 517-01-14-1 od 1. studenog 2014.“

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, točkom 1. dispozitiva, poništava se rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode, klasa: UP/I-008-01/14-03/10, urbroj: 517-01-14-1 od 11. studenog 2014. godine.

Točkom 2. dispozitiva odobrava se O. r. H. dobivanje informacije zatražene zahtjevom za pristup informacijama od 20. listopada 2014. godine: Ugovor o zakupu poslovnog prostora koje je Ministarstvo zaštite okoliša i prirode sklopilo sa trgovačkim društvom E. Z..

Točkom 3. dispozitiva nalaže se Ministarstvu zaštite okoliša i prirode da u roku od 8 dana omogući O. r. H. pristup traženim informacijama.

Tužitelj smatra pogrešnim stav tuženika da se u konkretnom slučaju radi o informaciji iz članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama koja bi bila automatski dostupna bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Smatra da je pravilno postupio kada je proveo test razmjernosti budući da predmetni Ugovor o zakupu poslovnog prostora u točki 13.7. sadrži obvezu čuvanja poslovne tajne u smislu članka 19. Zakona o tajnosti podataka.

Navodi da su predmetnim Ugovorom detaljno razrađene sve specifičnosti zakupnog odnosa koje predstavljaju segmentirani know how zakupodavca i rezultat su njegova dugogodišnjeg iskustva i poslovanja na području zakupa poslovnih prostora pa bi objavom cjelokupnog ugovora za

zakupodavca mogle nastupiti štetne posljedice za njegove gospodarske interese.

Smatra pogrešnim shvaćanje tuženika prema kojem se kod predmetnog ugovora radi o dokumentu koji se u suštini ne razlikuje od ostalih ugovora o zakupu jer su odredbe tog ugovora rezultat dugogodišnjeg iskustva i multidisciplinske obrade od osoba različitih struka, u čiju izradu je zakupodavac uložio vrijeme, znanje i novčana sredstva koje ulaganje nastoji u najvećoj mogućoj mjeri zaštititi od prisvajanja trećih osoba. Navedenim razlozima tužitelj opravdava zašto je prihvatio da se može objaviti samo onaj dio ugovora koji smatra bitnim za javnost i porezne obveznike, a to su: predmet zakupa, trajanje zakupa i plaćanja. S tim u vezi ističe da predmetni Ugovor predstavlja neformalni oblik intelektualnog vlasništva, a ne posao struke kako ga pogrešno kvalificira tuženik.

Tužitelj navodi da je podnositelju zahtjeva dozvoljen pristup traženoj informaciji, odnosno da mu se ne uskraćuje pravo na istu već se, uzimajući u obzir i zaštitu poslovne tajne, određuje način ostvarivanja prava na pristup informaciji što je sukladno članku 17. stavku 2. alineji 3. Zakona o pravu na pristup informacijama koji propisuje da se pravo pristupa informaciji ostvaruje uvidom u dokumente i izradom preslika, što prema tužitelju predstavlja dva različita načina ostvarivanja prava na pristup informacijama koja nisu međusobno uvjetovana.

Tužitelj naglašava da je od zakupodavca zatražio dopuštenje za dostavu preslike Ugovora o zakupu podnositelju zahtjeva što je zakupodavac odbio pozivajući se na odredbu članka 13.7. točku 4.2. stavak 2. točku f) Ugovora, dodatno navodeći da su od interesa javnosti isključivo komercijalni uvjeti ugovora dok preostali sadržaj ugovora zakupodavac smatra svojim intelektualnim vlasništvom i stečenim know how – om.

Zaključno navodi da bi objavljivanjem, kopiranjem, fotografiranjem ili drugim oblikom kompletnog davanja na raspolaganje javnosti tužitelj povrijedio navedene ugovorne odredbe što bi dovelo do odgovornosti tužitelja za štetu uslijed raskida ugovora i to materijalne odgovornosti za štetu nanесenu zakupodavcu prijevremenim raskidom ugovora uzrokovanog ponašanjem tužitelja kao zakupnika u iznosu od 1.500.000,00 kn, a uz to i materijalnu štetu koja bi nastala uslijed iseljenja iz prostora i traženja novog prostornog smještaja za oko 300-tinjak djelatnika. Takvo postupanje, smatra tužitelj, bilo bi krajnje neodgovorno obzirom da se financira iz državnog proračuna pa bi plaćanje materijalnih šteta imalo bitne dalekosežnije posljedice naspram ograničenja daljnje distribucije ugovora pri čemu pravo na pristup informacijama podnositelju zahtjeva ničim nije uskraćeno.

Predlaže stoga Sudu da uvaži tužbu i poništi osporeno rješenje.

Povjerenik za informiranje (dalje: tuženik), u odgovoru na tužbu navodi da predmetni Ugovor o zakupu nije klasificiran tajnošću sukladno Zakonu o tajnosti podataka pa je stoga na isti primjenjiva odredba članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Smatra kako raspolaganje javnim sredstvima ne predstavljaju samo komercijalni dijelovi Ugovora o zakupu već da cjelokupni ugovor predstavlja dokument kojim je ugovoren način raspolaganja proračunskim novcem i iz njega je vidljiva opravdanost i svrhovitost raspolaganja javnim sredstvima.

Davanje na uvid samo predmeta zakupa, iznosa plaćanja i trajanja ugovornog odnosa ne znači zainteresiranoj javnosti ništa bez konteksta cjelokupnog ugovora. U ovom slučaju zainteresirana javnost predstavlja porezne obveznike koji financiraju zakup prostora javnim novcem, stoga bi tijelo javne vlasti trebalo upozoriti zakupodavca na kogentne pravne norme, posebno na članak 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, pa bi tada zakupodavac trebao biti svjestan javnog interesa kada ulazi u ugovorni odnos sa državnim tijelom.

Činjenica da u ovom slučaju nije bilo zakonske obveze provođenja postupka javne nabave ukazuje na dodatnu potrebu za povećanom transparentnošću i omogućavanjem javnosti da dobije uvid u ugovor kojim se raspolaze proračunskim novcem.

Tuženik smatra da tužitelj pogrešno tumači odredbu članka 17. stavka 1. točke 2. podstavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama po kojem uvid u dokumente i izrada preslika dokumenata predstavljaju dva različita načina ostvarivanja prava na pristup jer da omogućavanje podnositelju zahtjeva da izvrši uvid u zatraženu informaciju znači i davanje mogućnosti da se izvrši preslika budući da na informaciji ne postoji zakonsko ograničenje.

Nadalje, stajalište je tuženika da predmetni Ugovor o zakupu ne predstavlja niti autorsko djelo sukladno članku 5. stavku 1. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima pa se stoga tužitelj ne bi trebao pozivati na neformalni oblik intelektualnog vlasništva koji ne predstavlja zakonski razlog za uskratu informacija.

Također tuženik smatra da predmetni Ugovor o zakupu ne predstavlja poslovnu tajnu budući da tužitelj nije objasnio na koji način bi se ugrozili gospodarski interesi zakupodavca, koji stav potanko obrazlaže u odgovoru na tužbu.

Tuženik smatra kako to temeljno Ustavom zajamčeno ljudsko pravo na pristup informacijama preteže nad nedokazanom, odnosno, nepostojećom poslovnom tajnom, odnosno, nad zakonom nedefiniranim oblikom intelektualnog vlasništva.

Slijedom navedenog tuženik predlaže Sudu da odbije tužbu i potvrdi drugostupanjsko rješenje.

Zainteresirana osoba, O. r. H. (O...) u odgovoru na tužbu navodi, u bitnom, da su navodi iz tužbe promašeni jer se tužitelj, iako je državno tijelo, neosnovano poziva na odredbu članka 19. Zakona o tajnosti podataka koji zakon uređuje pojmove poslovne tajne, profesionalne tajne i sl. za potrebe privatnih trgovačkih društava i koje odredbe ne mogu derogirati Zakon o pravu na pristup informacijama.

Smatra da proglašavanje tajnim nekih dijelova ugovora od strane privatnog trgovačkog društva koje je sastavilo ugovor nema nikakvog utjecaja na ovaj postupak.

Nadalje navodi da je stajalište tužitelja o poslovnoj tajni u suprotnosti sa odredbom članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojem se može ograničiti pristup informaciji ako je ona poslovna ili profesionalna tajna sukladno zakonu, a ne sukladno aktu, odnosno, odluci privatnog trgovačkog društva kao u predmetnom slučaju.

Također smatra da se u konkretnom slučaju radi o informaciji iz članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama radi čega je tuženik pravilno utvrdio da se nije trebao provesti test razmjernosti budući da odluka privatnog trgovačkog društva da neke odredbe njenog ugovora predstavljaju tajnu, ne predstavlja klasificiran podatak.

Zainteresirana osoba ističe da odluka tužitelja kojom dozvoljava uvid u dokument samo u svojim prostorijama i bez mogućnosti kopiranja, predstavlja samovoljno i za demokraciju opasno tumačenje odredbi zakona.

Navodi tužitelja o štetnim posljedicama za državni proračun ukoliko se udovolji pravu na pristup informacijama jer bi tužitelj bio primoran postupiti protivno odredbi članka 13.7. Ugovora, po mišljenju zainteresirane osobe, nisu relevantni u ovom upravnom sporu slijedom čega predlaže Sudu da odbije tužbu i potvrdi rješenje tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe pri čemu Sud nije vezan razlozima tužbe, Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je uvažio žalbu zainteresirane osobe protiv uvodno citiranog rješenja tužitelja i time nije povrijedio zakon tužitelju na štetu.

Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog ovom Sudu uz tužbu i odgovor na tužbu, zainteresirana osoba O. r. H. (dalje: O...) je 20. listopada 2014. godine zatražila od tužitelja, pozivom na Zakon o pravu na pristup informacijama, informacije o Ugovoru o zakupu poslovnog prostora sklopljenog između tužitelja i trgovačkog društva E. Z..

Tužitelj je rješenjem klasa: UP/I-008-01/14-03/10, urbroj: 517-01-14-1 od 11. studenog 2014. godine odbio navedeni zahtjev za pristup informacijama pozivom na odredbu članka 15. stavka 2. točke 2., te stavka 3. točke 3. Zakona o pravu pristup informacijama uz obrazloženje da se radi o informaciji koja je zaštićena kao poslovna tajna pa bi njezino objavljivanje ujedno povrijedilo pravo intelektualnog vlasništva.

U obrazloženju odbijajućeg rješenja tužitelj se poziva na zapisnik Povjerenstva za provođenje testa razmjernosti i javnog interesa koje je imenovano odlukom ministra 30. listopada 2014. godine. Prema navodima iz zapisnika o radu Povjerenstva proizlazi kako „Povjerenstvo razumije interes javnosti za predmetni zakupni odnos budući da se radi o podacima i uvjetima koji se odnose na proračunsko tijelo, ali da ugovor nije objavljen na internetskoj stranici Ministarstva zbog ugovorene obveze čuvanja poslovne tajne po članku 13.7. predmetnog Ugovora.“ Povjerenstvo je zaključilo da će omogućiti uvid u predmetni Ugovor onima koji to zatraže, ali samo u prostorijama tužitelja, bez mogućnosti kopiranja i fotokopiranja bilo kojih dijelova Ugovora o zakupu, o čemu je obavijestilo zainteresiranu osobu.

Tuženik je, u postupku u povodu žalbe, ocijenio da je tužitelj pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje nakon čega je pogrešno primijenio materijalno pravo pa je poništio prvostupanjsko rješenje i naložio tužitelju da u roku od 8 dana korisniku/zainteresiranoj osobi omogući pristup informacijama zatraženim zahtjevom od 20. listopada 2014. godine.

Tuženik pri tom upozorava na odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj: 25/13., dalje: ZPPI) koja propisuje da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

Prema mišljenju tuženika sama informacija koja je zatražena, Ugovor o zakupu, predstavlja informaciju koja određuje uvjete i način raspolaganja javnim, proračunskim sredstvima pa samim time, a s obzirom da informacija nije klasificirana, zatraženi Ugovor bi trebao biti automatski dostupan javnosti bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Uvidom u sadržaj Ugovora o zakupu tuženik je utvrdio da navedeni Ugovor u cijelosti predstavlja informaciju koja bi trebala biti odmah dostupna javnosti budući da predstavlja dokument koji pokazuje modus i svrhovitost upravljanja javnim novcem.

Uzimajući u obzir navedeno tuženik smatra da je zakupodavac E. Z. d.o.o. trebao imati na umu kako su ugovori koje sklapaju tijela javne vlasti podložni određenim načelima transparentnosti, odnosno, preispitivanju od strane javnosti putem instrumenata koje građanima daje ustavno pravno na pristup informacijama, razrađeno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Stoga, ukoliko ne želi biti podvrgnut javnom interesu, zakupodavac ne bi trebao sklapati ugovor sa državnim tijelom. I samo Ministarstvo bi trebalo biti svjesno značaja Zakona o pravu na pristup informacijama, kao organskog zakona koji uređuje, temeljeno ustavom zajamčeno ljudsko pravo.

Tuženik u obrazloženju osporenog rješenja navodi da je prilikom donošenja odluke, tužitelj trebao uzeti u obzir da je pravo na uvid vezano uz pravo na preslik, te u slučaju da ne postoje razlozi za uskratu prilikom uvida u zatraženu informaciju, tada se ista može i dostaviti žalitelju (članak 17. stavak 1. točka 3. alineja 3. ZPPI).

Osim navedenog, ukoliko je tužitelj smatrao da zatražena informacija sadrži poslovnu tajnu ili intelektualno vlasništvo, bio je u obvezi postupiti sukladno odredbi članka 15. stavka 5. ZPPI, kojim je propisano da ako tražena informacija sadrži i podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2. i 3. navedenog članka, preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim.

Iščitavanjem predmetnog Ugovora, koji i prema ocjeni Suda predstavlja ugovor pravno-tehničke prirode davanja u zakup određenih prostora, ne može se utvrditi da bi se povrijedio ičiji gospodarski interes njegovim davanjem javnosti. Drugim riječima, zatraženu informaciju, ne može se smatrati poslovnom tajnom u smislu Zakona o zaštiti tajnosti podataka.

Cilj je Zakona o pravu na pristup informacijama omogućiti i osigurati ostvarivanje Ustavom Republike Hrvatske zajamčenog prava na pristup informacijama kao i na ponovnu uporabu informacija fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti i javnosti djelovanja tijela javne vlasti (članak 3.).

Pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacija, kao i obvezu tijela javne vlasti da omoguće pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom (članak 5. točka 5. ZPPI).

Informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima iz ovog Zakona (članak 6.).

Prema članku 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, tijela javne vlasti ograničit će pristup informacijama koje se tiču svih postupaka koje vode nadležna tijela u predistražnim i istražnim radnjama za vrijeme trajanja tih postupaka (stavak 1.).

Prema stavku 2. istoga članka Zakona tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sukladno zakonu kojim se određuje tajnost podataka (točka 1.), ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu (točka 2.), ako je informacija porezna tajna, sukladno zakonu (točka 3.), ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (točka 4.), ako je informacija u postupku izrade unutar tijela javne vlasti, a njeno bi objavljivanje prije dovršetka izrade cjelovite i konačne informacije moglo ozbiljno narušiti proces donošenja odluke (točka 5.), ako je pristup informaciji ograničen sukladno međunarodnim ugovorima (točka 6.), te u ostalim slučajevima utvrđenim zakonom.

Prema stavku 3. istoga članka Zakona tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako postoje osnove sumnje da bi njeno objavljivanje, pored ostalog, povrijedilo pravo intelektualnog vlasništva (točka 3.).

Ako tražena informacija, prema stavku 4. istog članka Zakona, sadrži podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2. i 3. ovoga članka preostali dijelovi informacije učinit će se dostupnim.

Prema ocjeni ovog Suda u konkretnom se slučaju ne radi o informaciji koja bi podlijegala ograničenjima u smislu članka 15. stavka 1., stavka 2. točke 1. i točke 2., te stavka 3. točke 3. ZPPI.

Naime, ugovor o zakupu poslovnog prostora koji sklapa javnopravno tijelo, koje se financira javnim sredstvima ne može, po prirodi stvari, predstavljati informaciju kojoj javnopravno tijelo može ograničiti pristup budući da se radi o raspolaganju javnim sredstvima, pa su takve informacije dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak (članak 16. stavak 3. ZPPI).

Klasificiran podatak, u smislu Zakona o tajnosti podataka (Narodne novine, broj 79/07.) je onaj koji je nadležno tijelo, u propisanom postupku takvim označilo i za koji je utvrđen stupanj tajnosti, kao i podatak kojeg je Republici Hrvatskoj tako označenog predala druga država, međunarodna organizacija ili institucija s kojom Republika Hrvatska surađuje.

Određenim stupnjem tajnosti klasificiraju se oni podaci čije bi neovlašteno otkrivanje nanijelo nepopravljivu štetu nacionalnoj sigurnosti i vitalnim interesima Republike Hrvatske.

U konkretnom slučaju Ugovor o zakupu poslovnog prostora kojega je tužitelj zaključio s E. Z. d.o.o. ne udovoljava niti jednoj pretpostavci iz Zakona o tajnosti podataka, te ne predstavlja klasificirani podatak u smislu članka 15. stavka 2. točke 1. ZPPI, radi kojeg bi se trebao provesti postupak propisan člankom 16. stavkom 1. ZPPI. Stoga je pravilno zaključio tuženik da je taj ugovor tužitelj bio dužan objaviti sukladno članku 10. ZPPI.

Nadalje, ZPPI predviđa mogućnost uskrate informacije koja predstavlja poslovnu tajnu. U smislu članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj 23/96.) to su podaci koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke

zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese.

Poslovna tajna prema članku 15. stavku 2. točki 2. ZPPI može biti propisana samo zakonom.

U konkretnom slučaju predmetni ugovor ne može se ni u kom slučaju smatrati poslovnom tajnom čijim bi se otkrivanjem povrijedio nečiji poslovni ili gospodarski interes kako je to pravilno obrazložio tuženik u osporenom rješenju. K tome se dodaje da se poslovna tajna ne određuje ugovorom, već je potrebno da je poslovna tajna kao takva propisana zakonom.

Što se tiče prigovora tužitelja da se u konkretnom slučaju radi i o informaciji kojoj se može ograničiti pristup jer ona predstavlja neformalni oblik intelektualnog vlasništva valja reći da niti taj prigovor nije osnovan.

To stoga što je člankom 5. stavkom 1. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Narodne novine, broj 167/03., 79/07., 80/11., 125/11., 141/13. i 127/14.) propisano da je autorsko djelo originalna intelektualna tvorevina iz književnog, znanstvenog i umjetničkog područja koje ima individualni karakter bez obzira na način, oblik izražavanja, vrstu, vrijednost ili namjenu.

Uvidom u predmetni ugovor nesporno proizlazi da istom manjkaju obilježja propisana citiranom zakonskom odredbom. Taj ugovor predstavlja dokument koji se u suštini ne razlikuje od drugih ugovora o zakupu te predstavlja posao struke, a ne autorsko djelo u smislu citirane zakonske odredbe.

Što se tiče prigovora da je tužitelj zainteresiranoj osobi omogućio pristup traženoj informaciji uvidom u isti u svojim prostorijama valja reći da tužitelj pogrešno tumači odredbu članka 17. stavka 2. alineje 3. ZPPI.

Naime, uvid u dokumente i izrada preslika dokumenata koji sadrže informaciju ne predstavljaju dva različita načina davanja informacije kako to pogrešno tumači tužitelj. Uvid u dokumente bez mogućnosti pravljenja preslika ne predstavlja davanje informacije već uskratu. Takvo tumačenje u suprotnosti je i s načelom raspolaganja informacijom iz članka 9. ZPPI prema kojemu korisnik koji raspolaže informacijom sukladno ovom Zakonu ima pravo tu informaciju javno iznositi.

Slijedom iznijetog, prema ocjeni ovog Suda, tužitelj je nezakonito uskratio zainteresiranoj osobi informaciju – Ugovor o zakupu poslovnog prostora sklopljen sa zakupnikom E. Z. d.o.o., čime je povrijedio ne samo mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, već i Ustavom zajamčeno temeljno ljudsko pravo na pristup informacijama.

Radi toga je tuženik osnovano uvažio žalbu zainteresirane osobe i poništio rješenje tužitelja od 11. studenog 2014. godine te je odobrio zainteresiranoj osobi O. r. H. dobivanje informacije zatražene zahtjevom za pristup informacijama od 20. listopada 2014. godine.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud nalazi da je tuženik u pravilno provedenom postupku utvrdio sve činjenice odlučne za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja te je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

Prigovori tužitelja izneseni u tužbi nisu osnovani niti odlučni te stoga nisu doveli u sumnju zakonitost osporenog rješenja.

Trebalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.) odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 22. svibnja 2015.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.